Ztraceni SPOLU

Někdy se musíte ztratit, abyste našli sami sebe

Autorka bestselleru RANHOJIČKA

LYNETTE NONIOVÁ

FRAGMENT

Ztraceni spolu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lynette Noni
Ztraceni spolu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Ztraceni SPOLU

LYNETTE NONIOVÁ

přeložil Zdík Dušek

FRAGMENT

Tato kniha je určená každému, kdo ztratil
sny,
naději,
víru,
chuť žít.

Odvažte se znovu snít.

❤

Drahý čtenáři,

tato kniha z větší části popisuje romantické dobrodružství v divočině, ale věnuje se i tématům, jako je duševní zdraví a osobní traumata, která mohou být pro některé čtenáře nepříjemná.

Prolog

Nikdy jsem se nebála umírání.

Možná protože jsem pořád mladá, teenagerka, a dokonale zdravá.

Možná protože vím, že smrt si přijde pro každého a nemá smysl bát se nevyhnutelného.

Nebo možná protože jsem nikdy moc nepřemýšlela o vlastní smrtelnosti – vždycky jsem ji brala jako námět pro vzdálenou budoucnost, třeba pro krizi středního věku nebo nějaké jiné existenciální drama.

Kdybych tušila, že se brzy ztratím v divočině a zřítím se z obrovského vodopádu, kdybych věděla, že na mě číhá smrt, možná bych se nad svým životem – a smrtí – zamyslela víc.

Ale na lítost je pozdě.

Vlastně je pozdě na *všechno*.

Protože když konečně dopadnu na tvrdou hladinu prudké, ledové řeky, nemám čas na to, abych se bála, co mě čeká dál. Nemám dokonce ani čas oplakávat všechno, co vzápětí ztratím: život, který jsem mohla prožít, sny, které se mi nikdy nesplní. Než všechno zčerná, mám čas na jedinou myšlenku, jediný pocit:

Bolest.

Zander

Jakmile vystoupím z výtahu do kanceláře svého agenta, obličej mi zalije světlo, které sem proniká prosklenou stěnou mrakodrapu. Zastíním si oči před zářícím panoramatem Los Angeles a syknu. Sítnicemi mi projede palčivá bolest.

Uslyším mlasknutí následované hlubokým hlasem, který řekne: „Veřejně prospěšné práce máš možná za sebou, ale pořád musíš zůstat střízlivý. Nebo snad *chceš*, aby tě poslali zpátky do léčebny?"

Zamžourám kolem sebe a uvidím svého agenta Gabriela Kinga, jak sedí pohodlně opřený na krémové pohovce potažené kůží a sleduje mě přes okraj kelímku s kávou.

„Já nemám kocovinu." Nespravedlnost jeho předpokladu mě pálí v hrudi spolu s provinilostí, studem a – což je nejhorší ze všeho – zármutkem. Rychle všechny ty emoce potlačím. „Jako bys měl kancelář přímo na slunci. Copak jsi nikdy neslyšel o žaluziích?"

„Potřebuju vitamín D," odpoví Gabe a přesune jednu tmavou ruku do slunečních paprsků. Rukávy má vyhrnuté k loktům,

naškrobený límeček rozepnutý. Vypadá neupraveněji než obvykle. Skutečnost, že mě zavolal do své kanceláře, nevěstí nic dobrého, protože spolu obvykle mluvíme po telefonu – obzvlášť v poslední době, vzhledem k tomu, že se snažím vyhýbat paparazziům.

Gabe mávne rukou k druhé krémové pohovce před sebou. „Posaď se, Zandere."

Vykročím k naznačenému místu a snažím se nevnímat nepříjemné napětí v břiše. Gabe není jenom můj agent, ale taky přítel. Skoro by se dal označit za otcovskou postavu v mém životě. Podporuje mě od chvíle, kdy jsem se nechal vyhecovat k účasti v konkurzu na film inspirovaný populární sérií knih pro děti a všechny jsem překvapil, protože jsem bez jakýchkoliv zkušeností nebo herecké průpravy získal hlavní roli. Pak začalo natáčení série *Ztracených dědiců*, kterou tvořily čtyři komerčně veleúspěšné filmy – a já se přes noc proslavil. Novináři můj vzestup mezi celebrity označují za opravdovou hollywoodskou pohádku a Gabe celou dobu stál při mně. Smlouvy, scénáře, vystoupení v reklamách, rozhovory, fanouškové, sociální sítě… dokud se mě neujal a nevzal všechno do svých rukou, vůbec jsem netušil, co dělám. Bylo mi sotva dvanáct, když jsem s ním podepsal smlouvu. Teď je mi osmnáct a *pořád* netuším, co dělám. Ale vypadá to, že opravdu umím hrát. A nejen to – herectví mě baví. Když se vtělím do postavy, od okamžiku, kdy režisér zavelí „Akce!", až do poslední klapky si připadám živý. Svobodný. Jsem jeden z té hrstky šťastlivců, kteří našli v životě svoje místo, a nedovedu si představit, že bych dělal něco jiného.

Možná proto jsem tak nervózní, když si sednu proti Gabeovi. Protože se na mě dívá s výrazem, jaký jsem u něj ještě neviděl, s odevzdaností a hlubokým zármutkem.

Je smutný – *kvůli mně*.

„Přejdu rovnou k věci," spustí Gabe. Nikdy neztrácí čas. „Studio zvažuje, že najde nějakého jiného představitele Titana Wolfea."

Jediná věta stačí, aby ve mně zvadla a zemřela naděje.

„Už tak jsi měl pověst potížisty po všem, co se stalo se Summer," pokračuje Gabe, a když se nadechnu k námitce, zarazí mě jediným pohledem. „Na pravdě nezáleží, Zane. Tohle je Hollywood." Přes přísná slova zní jeho tón omluvně. „Bůh ví, že máš talent, charisma a… no, *všechno*. Ale taky sis znepřátelil jednoho z nejmocnějších režisérů v branži. Tvoje pověst je v troskách. Musíme se snažit omezit škody na minimum." Jeho tmavé oči se upírají do mých. „Už víš, o kolik laskavostí jsem musel žádat, jenom abych tě dostal na konkurz k *Titanově válce*. Viděli, že jsi dostatečně nadaný, aby tě obsadili do hlavní role, ale můžeš jim vyčítat, že jsou teď opatrní? Zvlášť po odsouzení za jízdu pod vlivem drog, ještě ke všem dalším věcem? Můžou po právu říct, že jsi porušil smlouvu. Upřímně řečeno mě překvapuje, že obsazením někoho jiného jenom *hrozí*."

Stisknu rty k sobě a vyhlédnu přes prosklenou stěnu, ale pak mi dojdou jeho poslední slova.

„Oni mě ne…" Můj hlas zní chraptivě, a tak si odkašlu a zkusím to znovu. „Oni jenom hrozí? To znamená, že nevypověděli smlouvu?"

Gabe se pomalu napije kávy. „Zatím ne."

Dlouze vydechnu, ale moje úleva má jen krátké trvání.

„Nevypadá to pro tebe dobře, chlapče."

Nejvíc mě zasáhne jeho vlídný tón – dává mi jasně najevo, jak je to vážné. Právě kvůli němu – a kvůli tomu, kolik pro mě herectví znamená – narovnám ramena a zeptám se: „Jak to můžu napravit?"

Může říct cokoliv a já to udělám. Herectví je všechno, co mám. Kdybych o něj přišel, bylo by to jako ztratit sám sebe.

Gabe se znovu napije kávy a potom prohlásí: „Musíme ti zlepšit pověst."

Zamračím se, protože konstatuje zřejmé.

Pak ale pokračuje. „A máme na to jenom dva týdny."

Rozbuší se mi srdce. „Dva *týdny*?"

Gabe přikývne, postaví kelímek na stolek mezi námi a místo něj zvedne tablet. „Val se pokusila obrátit na producenty, když jsi byl pryč…"

V jeho podání to zní, jako bych odjel na dovolenou, ačkoliv jsem ve skutečnosti byl na základě soudního příkazu v léčebně a na hodinách veřejně prospěšných prací. Oboje představovalo velice mírný trest ve srovnání s tím, co jsem mohl dostat.

„… ale chtějí začít natáčet co nejdřív, takže jestli mají najít jiného představitele hlavní role, potřebovali to udělat včera. Dva týdny bylo maximum, co se jí podařilo vyjednat, ale taky říká, že budeš muset předvést skoro zázrak, abys je přesvědčil, že si tě mají nechat."

Předkloním se a přejedu si dlaní po obličeji. Valentina Martinezová – režisérka *Titanovy války* – je jedna z mých největších obhájkyň a taky jeden z důvodů, proč jsem získal hlavní roli v blockbusteru, který média už teď označují za film desetiletí, ačkoliv se teprve připravuje natáčení. Val jsou klepy lhostejné, záleží jí jenom na umělecké vizi. Prý vrhla na moje vystoupení na konkurzu jediný pohled a požádala, aby mě pozvali na čtenou zkoušku s představitelkou hlavní ženské role, jestli mezi námi bude fungovat chemie. Tehdy jsem to ještě nevěděl, ale byl jsem jediný herec, kterého na zkoušku pozvala osobně Val. Od začátku si mě představovala jako Titana Wolfea. Jestli o tu roli přijdu, bude skoro stejně zničená jako já.

Ale jenom skoro.

„Navrhli nějaký způsob, jak bych… je mohl přesvědčit?“ vykoktám. Jak můžu dokázat, že nejsem takový, jaký si myslí, když mě za takového člověka považuje celý svět?

„Nic konkrétního,“ odpoví Gabe a přejede prstem po displeji tabletu. „Ale s Val jsme to podrobně probírali a, no…“ Poklepe na displej a zvedne ke mně oči. „Má nápad.“

Naznačí mi, abych se podíval na boční stěnu jeho kanceláře s připevněnou televizí. Jako spořič obrazovky má nastavené vlny omývající písečný břeh. Gabe znovu ťukne prstem a vlny nahradí záběr na mladého teenagera usazeného na modré pohovce. Právě se směje něčemu, co mu říká moderátor, který s ním dělá rozhovor. Zvuk je vypnutý, ale ten den si pamatuju, jako by to bylo včera.

Ten kluk jsem já před čtyřmi lety, na propagačním turné k druhému filmu ze ságy *Ztracení dědici*. Nedávno jsem oslavil čtrnáctiny a díky úspěchu prvního filmu mě zvali do všech talk show, většinou samotného, ale někdy i s hereckými kolegy.

Upírám pohled na televizi, v níž dál pokračuje rozhovor. Skoro nedokážu uvěřit tomu, jak nevinně jsem tehdy vypadal. Jak… *zdravě*. Je to zvláštní, dívat se sám na sebe. Skoro musím brát tu osobu na obrazovce jako někoho jiného. Jako kluka, který si získává diváky pohozením nezvykle stříbrných vlasů a dobře načasovaným mrknutím překvapivě modrých očí hledících přímo do kamery. Téměř nad jeho pokusy okouzlit diváky protočím panenky, ale ovládnu se. Částečně protože si uvědomuju, že mě Gabe pozoruje, a zčásti protože mám dost práce s potlačováním emocí, které se hlásí o moji pozornost. Nedává smysl, abych záviděl *sám sobě*, ale právě to je pocit, který ve mně momentálně vítězí.

„Musíme tě vrátit k tomu chlapci,“ řekne Gabe tiše. „Přesněji k jeho starší, zkušenější verzi.“ Zastaví přehrávání ve chvíli, kdy

na tváři mého čtrnáctiletého já září úsměv tak upřímný, že by dokázal obměkčit srdce na celém světě. „Musíme se vrátit k tvojí lidské stránce. K nevinnosti, upřímnosti, vrozené dobrotě, díky které si tě lidi zamilovali. Právě to musíme všem ukázat – chceme, aby viděli zase *tebe*, ne ‚Zandera Runea, hollywoodského bad boye'."

Z té přezdívky se mi zježí chloupky v zátylku. „Já nejsem…"

„Já vím, Zane," přeruší mě Gabe netrpělivě. „Jenže *mě* přesvědčovat nepotřebuješ."

Prudce vydechnu a připomenu si, že se mi snaží pomoct. „Říkal jsi, že Val má nápad?" Mávnu na obrazovku. „Jak s tím souvisí tohle?"

Gabe se zavrtí – jeho nervózní pohyb zneklidní i mě. Potom zrychleně přetočí záznam rozhovoru o kousek dál a zastaví ho v okamžiku, kdy moderátor ukáže fotografii, na které jako sedmiletý stojím po holeně v zurčícím potoce a držím rybářský prut. Fotoaparát měl časovací spoušť, takže na záběru jsou i moji rodiče. Objímají mě a všichni tři se široce usmíváme.

Vím, že mě Gabe pořád pozorně sleduje, a otočím se k němu s pečlivě neutrálním výrazem. Vzpomínám si, proč moderátor ukázal tenhle konkrétní snímek, stejně jako si vzpomínám na každé slovo našeho rozhovoru, který následoval. Pořád ale nechápu, proč mi to teď Gabe ukazuje.

„Předtím jsem lhal," přizná. „Přísně vzato je to *můj* nápad, ne Valin. Ale požádal jsem ji o pomoc, protože jsme v časové tísni a ona má potřebné kontakty. Už s jeho produkčním týmem pracovala, takže může zkrátit lhůty a dát věci do pohybu, než vyprší lhůta dvou týdnů."

Gabe se odmlčí, jako by čekal na mou reakci, ale já dokážu jenom zopakovat: „*Jeho* produkční tým?" Nezastírám zmatek. „Čí tým? A co produkuje?"

Gabe si dá s odpovědí načas a dopije zbytky kávy z kelímku. „Ten nápad… nebude se ti líbit."

Váhání v jeho hlase stačí, abych se připravil na nejhorší, zvlášť když si dlouze, hlasitě povzdychne. „Jsi příliš nadaný herec, než aby se studio i veřejnost neptaly, jestli nápravu jenom nepředstíráš. To znamená, že potřebujeme, aby tu tvoji osobnost, kterou chtějí vidět, předvedl někdo jiný. Někdo, kdo jim připomene, že jsi pořád ten samý kluk, kterému svět padl k nohám, a že tvoje nedávná neblahá minulost byla jenom chvilkové uklouznutí. Někdo, kdo pomůže dokázat, že si pořád zasloužíš, aby do tebe investovali a aby tě obdivovali."

Všechny svaly v těle mi ztuhnou. „Koho tím myslíš?" Vzpomenu si na jeho zmínku o nějakém produkčním týmu a opatrně se zeptám: „Koho dalšího jste zatáhli do plánu na nápravu mojí pověsti?"

Gabe povytáhne koutky úst v úsměvu, který ve mně rozezní poplašné zvonečky. „V tom právě spočívá genialita mého nápadu." Znovu začne ťukat do tabletu. „Nikdo nemůže říct, že jsme to nahráli a někoho zneužili, protože do toho plánu nebude ‚zatažený' žádný člověk, který by to sám nechtěl. A pokud se dokážeš pár dní ovládat a chovat, jak nejlíp umíš, vybředneš z maléru právě včas, abys stihl dvoutýdenní termín."

Jsem čím dál zmatenější, ale když vidím Gabeův výraz, spolknu otázky a čekám, až mi všechno vysvětlí. Tentokrát nenasdílí displej tabletu na velkou obrazovku, na které tak zůstává fotografie jediného rodinného výletu do přírody, který jsem kdy prožil. Mělo mi dojít, že to je varování. Gabeův způsob, jak zjemnit dopad toho, co se mi chystá odhalit. Ale nemohl jsem tušit, že snímek zároveň posloužil jako inspirace pro záchranu mé herecké

kariéry. Otočí tablet ke mně a v tu chvíli šokovaně pochopím, o čem mluví.

Přejedu očima návrh tiskové zprávy a dokážu jenom potichu zaklít. Gabe měl v obou věcech pravdu.

Jeho nápad *je* skutečně geniální.

A vůbec, ale vůbec se mi nelíbí.

Charlie

Ze spánku mě vytrhne cituplný text písničky Randyho Newmana *You've Got a Friend in Me*. Hudba nabývá na hlasitosti, dokud se nepřekulím a nezašátrám rukou po telefonu na nočním stolku. Nemusím se dívat na displej, abych poznala, kdo volá – tohle vyzvánění mám nastavené u jediné osoby.

Zatímco neobratně přijímám hovor, srdce mi málem vyskočí až do krku.

„Em?" zachraptím. „Jsi…"

Ozve se pronikavé zaječení. Přikrčím se, ale zároveň se trochu uklidním. Ječení je dobré. Naučila jsem se u své nejlepší kamarádky obávat spíš mlčení, jakkoliv v posledních dnech vzácného – díkybohu. Ale když se rozespale podívám na budík a zjistím, že je těsně po druhé hodině ráno, navzdory úlevě zasténám dost hlasitě, abych přehlušila její vřeštění.

„Je půlka noci," zamumlám. Hlas mám pořád zastřený spánkem. „Co se sakra děje, Ember?"

„Není to v L. A.!“ vykřikne nesmyslně. Pořád má hlas posazený tak vysoko, že ji určitě slyší i psi v sousedních státech. „Pohni zadkem a hned přijď sem – musíme podat přihlášky!“

Ukončí hovor a já ještě chvíli mžikám do tmy pokoje. Vím jenom, že mě k sobě povolala, a pokud během několika minut neprolezu jejím oknem, pokusí se vydat ona ke mně. S dalším zasténáním – tentokrát odevzdaným – se zvednu z postele a s baterkou v mobilu začnu hledat svoje milované růžové boty.

Prokleju den, kdy se Ember Ashleyová nastěhovala vedle – a hned nato prokleju sebe za takovou ošklivou myšlenku. Doklopýtám k oknu a otevřu ho. Ovane mě chlad raně zářijové noci. Zachvěju se a toužebně se ohlédnu k posteli, ale pak uvidím, jak Ember vystrkuje hlavu z vlastního okna a kývá na mě, ať si pospíším.

S hudráním na nejlepší kamarádky, které člověka připravují o spánek, vylezu přes římsu na silnou větev fíkovníku, která slouží jako most mezi našimi domy. Výrazná eukalyptová vůně představuje dostatečný smyslový počitek, abych se probrala – spolu s tím, že se pohybuju ve výšce druhého patra. Přesunu se od svého okna k Embeřinu a vlezu do jejího osvětleného pokoje.

„Každý den tě nenávidím o trochu víc,“ oznámím jí, přejdu přímo k její posteli a padnu na ni.

„Naštěstí mě máš taky hodně ráda, takže ti chvíli zabere, než mě budeš jenom nenávidět,“ opáčí a posadí se vedle mě.

Zamračím se na ni, ale tváří v tvář jejímu nakažlivému nadšení nedokážu udržet mrzutý výraz dlouho. Nikdy jsem nepoznala nikoho jako Ember, někoho, kdo se na všechno dívá z lepší stránky, ať už jí život přinese cokoliv. Je to krásné – a vyčerpávající.

„Doufám, že máš dobrý důvod, proč jsi mě vytáhla z postele v tuhle hodinu," řeknu varovně, ale můj přísný pohled se od ní odráží jako olej od vody.

„Nejen dobrý," odpoví, sáhne po laptopu a otevře internetový prohlížeč. „Ten *nejlepší*!"

Zatímco čeká, až se načte stránka, rozhlédnu se po jejím pokoji, který mi připadá stejně známý jako můj vlastní. Našli byste mezi nimi jen málo rozdílů. Stěny má vymalované světle růžovou barvou, zatímco já světle žlutou, ale na obou jsou vystavené fotografie jako vzpomínky na deset společně prožitých let.

Ashleyovi přesídlili z Nového Zélandu do Austrálie, když Ember byla ještě batole, ale vedle nás se přestěhovali těsně před mými osmými narozeninami. Vyměnili dosavadní velkoměstský život v Sydney za klid a mír našeho malého pobřežního města a já jim nikdy nebudu schopná za tohle rozhodnutí dostatečně poděkovat, protože si neumím představit život bez Ember. Všechno, co jsme spolu přestály… Vím, že ani jedna z nás by nedošla takhle daleko, kdybychom neměly jedna druhou.

Podívám se na svou kamarádku. Odsunu temné vzpomínky, které se mi derou do myšlenek, a místo toho se soustředím na nadšené vzrušení v jejích hnědých očích. Má zrůžovělé tváře a krátké černé vlasy jí trčí zpod výrazně růžové čepice. Pohled na ni mě zahřívá u srdce – ta barva je opravdu celá Ember –, ačkoliv zároveň se mi žaludek sevře vzpomínkou na přečkanou hrůzu. Ale potlačím strach, vím, že to není nic než duch z minulosti.

Zaujmu pohodlnější polohu a mírně sebou trhnu, když zahlédnu svůj odraz v zrcadle proti Embeřině posteli. Nepřekvapí mě moje praktické flanelové pyžamo ani pleť, která je na konci zimy poměrně bledá. Ne, podobný šok mnou v posledních pár dnech projíždí,

kdykoliv vidím svou podobu – nebo přesněji, kdykoliv vidím svoje vlasy. Tomu odstínu říkají „Galaxie“: směs modré, šarlatové a fuchsiové barvy. Myslela jsem, že se mi nebude vůbec líbit, ale i kdyby to tak bylo, nezáleželo by na tom, protože jsem před třemi lety uzavřela s Ember dohodu, podle které mi vybere barvu vlasů, kdykoliv nastane čas, abych se nechala ostříhat. Už dávno jsem se naučila potlačovat obavy z toho, co pro mě zvolí, zejména vzhledem k tomu, kolik pro ni tehdy naše dohoda znamenala. A navzdory některým vpravdě extravagantním vlasovým dobrodružstvím vždycky najde barvu, která mi sluší. Moje současné vlasy jsou sice bolestně nápadné, ale musím připustit, že mi kouzelně doplňují modrošedé oči, které díky nim získaly téměř éterický fialový odstín.

I tak nějakou dobu potrvá, než si na ně zvyknu.

„Dobře, takže hlavně nevyšiluj,“ řekne Ember. Tím si získá mou pozornost. Tahle čtyři slova stačí, abych si v duchu povzdychla – a vzápětí i nahlas, když se stránka konečně načte, Ember natočí obrazovku mým směrem a ukáže na ni.

Je na ní fotografie mladíka, kterého znám až příliš dobře – stejně jako ho zná zbytek světa. Neskutečně modré oči v až příliš dokonalém obličeji, stříbrné vlasy upravené tak, aby vypadaly, jako že *nejsou* upravené, dozlatova opálená pleť a tělo, kterému se zjevně věnovala řada osobních trenérů.

Zander Rune: výjimečný herec a nespravedlivě nádherný hollywoodský bad boy.

Neviděla jsem jeho fotku tři měsíce, ale tahle přestávka mu jenom dodala na přitažlivosti – jakkoliv nepochopitelné to je. Místo abych si to přiznala, potlačím pomalu probublávající zlost a řeknu první věc, která mi přijde na jazyk: „Vždycky vypadal jako postava z anime, ale teď už to je přímo absurdní.“

Ember se právě chystala posunout stránku, ale moje poznámka ji překvapí natolik, že se zasměje a znehybní. „Jako co že vypadá?“

„Ale no tak, jako bys to sama neviděla. Jeho vlasy, oči, jeho…“ Mávnu k jeho obličeji i tělu, nechci mu skládat komplimenty nahlas. „*Všechno*. Nevypadá opravdicky.“

„Vždyť anime ani nesleduješ,“ řekne Ember se smíchem.

„To je fuk. Vygoogluj si to,“ odpovím vyzývavě, přitáhnu k sobě její laptop a naťukám do vyhledávače *stříbrné vlasy modré oči anime mužská postava*. Jakmile se načtou výsledky, vydám vítězoslavný zvuk. Zander by se dal přirovnat ke kterémukoliv z nich, ale okamžitě si všimnu dokonalého příkladu. „Tady to máš. To je on. Satoru Gojo. Říkala jsem ti to.“

Ember nakloní hlavu ke straně. „Proč má pásku přes oči?“

„Podívej se na jeho obrázky bez pásky.“ Na jeden kliknu, abych ho zvětšila. „Vypadá přesně jako Zander Rune.“

„Taky je extrémně sexy.“

Tentokrát se zarazím já. „Je to *kreslená postava*.“

Ember protočí panenky. „Jako by ses nikdy nezakoukala do nikoho z disneyovky. Robin Hood? Simba? Někteří nebyli dokonce ani lidi, ale nemůžeš popřít, že byli sexy.“

„Tam šlo o jejich *osobnost*…“

„A nechtěj, abych začínala o Flynnu Rychlíkovi a Li Shangovi.“ Zasněně vzdychne. „Totální cukroušci.“

Vrhnu po ní bezvýrazný pohled. „Někdy si o tebe dělám starosti.“

Zazubí se, pošle mi vzdušný polibek a pokračuje v projíždění obrázků. „Vážně se musím začít dívat na anime, jestli tam kluci vypadají takhle,“ zahučí. Pak se ale narovná a zamračí se. „Ne, nesmím se rozptylovat. Tohle je *důležité*!“

Vrátí se ke stránce se Zanderovou fotografií, ale tentokrát sjede dostatečně daleko, abych viděla, proč mě sem pozvala. Přečtu si křiklavý nápis vyvedený velkými písmeny.

VYHRAJTE DOBRODRUŽSTVÍ
SE ZANDEREM RUNEM!

„Kvůli *tomuhle* jsi mě probudila?"

Jsem podrážděná, ale nepřekvapuje mě to. Pokud jde o Zandera Runea, Ember je jako většina holek v našem věku – a mladších… i starších… a koneckonců i jako plno kluků a genderově nevyhraněných lidí. Zander je hollywoodská ikona. Kdysi jsem patřila k těm, kdo si z něj udělali idol. Živě si vzpomínám, jak mi bylo dvanáct a viděla jsem první film *Ztracených dědiců*. Šly jsme na něj tehdy s Ember do kina, a jakmile se objevily závěrečné titulky, běžely jsme k pokladně, abychom si koupily další dvě vstupenky a mohly se na něj podívat znovu. Ještě po pěti letech si pamatuju každou minutu toho dne – a filmu, díky němuž si svět zamiloval nového amerického krasavce.

Až do chvíle před třemi měsíci jsem byla jednou ze Zanderových největších fanynek. Pak ale oslavil osmnácté narozeniny a udělal řadu rozhodnutí, která mu v mých očích nenapravitelně zničila pověst. Všechny obvyklé mediální skandály se daly vysvětlit tím, že je slavný, ale ať už byly pravdivé, nebo ne, nepředstavovaly to, co mě vyléčilo z naivního obdivu. Byl sotva o čtyři měsíce starší než já, takže jsem dokázala snadno pochopit jeho teenagerské skopičiny a neměla jsem důvod ho odsuzovat.

Jenže potom vrazil se svým nóbl autem do stromu, a i když jako zázrakem vyvázl bez zranění, rutinní zkouška vyústila v obvinění

z řízení pod vlivem drog – a *to* byla věc, kterou jsem mu nedokázala prominout. Jeho jednání ohrozilo jiné, a přesto, protože byl celebrita, ho odsoudili jenom k pár hodinám veřejně prospěšných prací a krátkému pobytu v léčebně. Toho dne veškeré pobláznění Zanderem Runem zmizelo. Jednou provždy.

Ember to chápala – víc než kdokoliv jiný. A do dnešní noci respektovala moje nevyslovené přání o něm už nikdy nemluvit, i když sama zůstala jeho ne zrovna tajnou fanynkou. Samozřejmě si mohla obdivovat, koho chtěla, ale tahle soutěž… to nechápu. A můj zmatek se ještě zvýší, když se pustím do čtení pravidel a podmínek.

„To nemůžeš myslet vážně," pronesu. Prakticky vedle mě poskakuje na posteli a obličej jí září nadšením.

„Umíš si to představit?" vykřikne a svalí se na polštáře. „Čtyři dny na prázdninách se Zanderem Runem."

„Na prázdninách?" Ukážu na text drobným písmem. „Četla jsi něco z toho?"

Nevšímá si mě a roztouženě pokračuje. „On a já, sami, celých devadesát šest hodin."

Lusknu jí prsty před zasněnýma očima. „Země volá Ember. Řekni mi, že jsi to četla."

Se zamžikáním se vytrhne ze své fantazie a zvedne se zpátky do sedu. Dychtivě přikývne. „Každé slovo."

Obrním se trpělivostí. „V tom případě určitě víš, že vítěz nebude se Zanderem *sám*," řeknu. „A nevypadá to zrovna na pohodičku – právě naopak."

Soutěž vítězi nezaručí jenom dobrodružství s hercem, ale taky s Rykonem Hawkem, hvězdou reality show o přežití v divočině nazvané *Hawkeův divoký svět*. Ten člověk je legenda – začínal jako správce parku v kanadských Skalnatých horách, ale brzy založil

první z mnoha táborů v divoké přírodě, které vyrostly po celém světě. Většinou slouží k odvykání závislostí, ale využívá je i řada škol a firem. Následně začal spolupracovat s televizí a rychle se proslavil, zejména díky schopnosti zaujmout diváky různými dobrodružstvími – ať už šlo o to, jak bez vybavení šplhal po kolmých skalách, hloubil úkryty před větrem v ledové tundře, sprintoval do kráterů sopek, potácel se pouštěmi nebo ztroskotal uprostřed oceánu. V každé nové epizodě Hawke zavede diváky na nějaké odlehlé místo a vzdoruje tamějšímu prostředí několik dnů až týdnů. *Hawkeův divoký svět* je víc než jen extrémní pořad, a i když mě baví ho sledovat, nedokážu se zbavit dojmu, že ten člověk musí být trochu vyšinutý, když si tak dychtivě zahrává se smrtí…

A moje nejlepší kamarádka se zřejmě chce vydat na výlet nejen s ním, ale taky s mizerným Zanderem Runem.

„Navíc nechci upozorňovat na to, co sama víš nejlíp, ale ty a příroda si moc dobře nerozumíte," dodám. Teď není čas na jemný přístup. „Když jsi slavila třináctiny, nezvládla jsi ani přespání ve stanu na vlastní zahradě."

„Uvnitř byl komár," brání se. „A zasedl si na mě."

Pokud vítězku soutěže nepošlou do nějaké ledem pokryté země, patrně bude čelit *milionům* komárů. Ale nezdržuju se tím, abych ji na to upozornila, místo toho pokračuju: „A tahle cena – jestli se to tak vůbec dá označit – spočívá v tom, že strávíš čtyři dny v pustině. Víš, co to znamená?"

Ember se široce usměje. „Čtyři dny Zanderovy pozornosti, protože tam nebude nikdo jiný, kdo by ho rozptyloval?"

Zavrtím hlavou. Nevím, jestli je schválně nechápavá, nebo jestli se baví tím, že se mě snaží vyprovokovat. „To znamená, že tam nebude žádné pohodlí – záchod, sprcha ani tekoucí voda. Znamená

to spát venku, kde po tobě poleze nejrůznější havěť, bude na tebe pršet, padat kroupy nebo pálit slunce. A budeš jíst všechno, o čem Hawke prohlásí, že tě udrží při síle – nejspíš něco odporného jako třeba svíjející se červy, ptačí mrtvoly nebo králičí vnitřnosti. Podle toho, kam pojedete, budeš možná dokonce muset pít vlastní moč. A ať skončíš kdekoliv, čekají tě hodiny chůze, šplhání a dalších aktivit, jako bys byla ztracená v divočině, protože přesně to taky budeš. *Ztracená. V. Divočině.*"

Teď zase zavrtí hlavou Ember. „Nebudu v divočině *ztracená*. Jenom se po ní budu… potulovat. S jasným cílem." Do očí se jí vrátí zasněný pohled. „A na ničem z toho stejně nezáleží, protože tam budu se Zanderem Runem."

Bože, dej mi sílu, jinak svou nejlepší kamarádku nejspíš co nevidět zabiju. „Prober se, Em, a na vteřinu se zamysli. Přece o tom nemůžeš vážně uvažovat."

Ember se na mě podívá. „Jistěže o tom neuvažuju."

Napětí v mých ramenou povolí. Dokud…

„Nemusím o tom uvažovat, protože už jsem se přihlásila. Teď je řada na tobě. A potom mi můžeš pomoct se zřízením stovek falešných e-mailů, abychom měly větší šanci vyhrát."

Chvíli na ni zírám. „Prosím, řekni mi, že si děláš srandu," hlesnu chabě.

Pohladí mě po tváři. „Neboj, medvídku, bude to v pohodě – jestli vyhraješ, pojedu místo tebe, ano?"

To tedy ne. *Nic* z tohohle není v pohodě. A ačkoliv vím, že by mě Ember zaživa stáhla z kůže, kdybych řekla svůj skutečný argument proti tomu, aby se vydala na nějaké bláznivé dobrodružství – argument, který vůbec nesouvisí se Zanderem, ačkoliv ten je nepochybně dalším dobrým důvodem, proč nejezdit –, stejně si

přeju, aby existoval nějaký způsob, jak ji vrátit do reality. Když se ale na ni dívám a vidím, jak celá září, nemám sílu na to, abych jí připomínala všechny důvody, proč by nemohla jet, i kdyby nějakým zázrakem vyhrála.

Místo toho svědomitě vyplním online přihlášku včetně osobních údajů a v duchu si pomyslím, že se později nesmím zapomenout odhlásit z odběru spamu, který mi brzy zaplaví schránku.

Několik dalších hodin se zíváním tvořím falešné e-mailové účty a vyplňuju jednu přihlášku za druhou, dokud Ember ani já už prostě nedokážeme udržet otevřené oči ani o vteřinu déle.

Když přelézám zpátky do svého pokoje, obzor rozjasňuje svítání. Mám sotva dost energie na to, abych zavřela okno. Okamžitě padnu do postele a usnu. Mou poslední myšlenkou je naděje, že až se vzbudím, celá předchozí noc bude jenom sen, na který už nikdy nebudu muset pomyslet.

Zander

„Zbláznil ses?“

Trhnu sebou a zakryju si uši, ale moc to nepomůže, protože pořád slyším každé slovo, které na mě z hlasitého odposlechu na mobilu křičí moje kolegyně ze *Ztracených dědiců* Summer Westová.

„Čtyři dny o samotě s *fanouškem*? Fakt *jsi* blázen!“ prohlásí. Vítr, který slyším v pozadí, mi připomene, že je na dovolené na Maledivách, a na okamžik se zamyslím nad tím, jak ji můžu přesvědčit, aby se zase uklidnila, ale potom mi dojde, jak marný by každý takový pokus byl. „Může to být nějaký psychopat nebo psychopatka! A nejspíš taky *je*!“

„Bude tam i Hawke,“ řeknu, ačkoliv s ní v duchu souhlasím a po milionté zauvažuju nad tím, proč jsem s touhle marketingovou fraškou souhlasil. „A jeho produkční tým.“

„Ne pořád,“ namítne Summer. Z jejího zvýšeného hlasu čiší obavy. „Jeho lidi tam budou jenom jako podpora v případě nouze. Takže většinu času strávíš pouze s ním a potenciálním stalkerem.

Čtyři dny znamenají tři celé *noci*, Zane. Tři celé noci, kdy ta osoba bude moct…“

„Summer, prosím,“ přeruším ji se zaúpěním, zhroutím se na pohovku a podívám se přes prosklený balkon svého domu na pláž v Malibu. „Vážně nepotřebuju, abys mi nasazovala do hlavy bůhvíjakou příšernou představu.“

Jak se dalo čekat, nevšímá si mého protestu a začne podrobně popisovat, co všechno se může zvrtnout. Přestanu ji poslouchat, mimo jiné i pro klid vlastního žaludku, a radši se soustředím na západ slunce v Tichém oceánu. Brzy už ale nepomáhá ani ten.

„Summer, prosím tě, přestaň,“ skočím jí nakonec do řeči a utnu její vyprávění o setkání jednoho z našich kolegů s fanynkou, které vyústilo v nepříjemnou žalobu a stovky hodin psychiatrické terapie. „Já vím, že se to může obrátit proti mně, ale nemám na výběr. Jestli něco nepodniknu, přijdu o Titana. A jestli přijdu o Titana, pak…“ Sevře se mi hrdlo a já ani nedokážu dokončit větu.

Na druhém konci linky zavládne dlouhé ticho, po kterém Summer zašeptá: „Ach, Zane. Tohle všechno je moje vina.“ I do jejího hlasu proniknou emoce.

Narovnám ramena. „Ne,“ odpovím pevně. „To tě nesmí ani napadnout.“

„Ale…“

„Ne, Summer.“ Ťuknu na displej, abych zapnul video. Moje přítelkyně je na palubě dědečkovy jachty obklopené dokonale čistou hladinou Indického oceánu. Zezadu ji ozařuje časně ranní slunce. Plavé vlasy má stažené do ohonu, ale několik volných pramenů jí padá do smaragdově zelených očí. Na světlé pleti broskvového odstínu jsou vidět pihy rozeseté po nose, obvykle zamaskované líčením. Tam, kde se nachází, ještě není ani sedm hodin,

takže má pořád na sobě pyžamo s postavami z *My Little Pony*, jež mi téměř vykouzlí úsměv na rtech. Pak si ale všimnu zoufalství, které má vepsané v obličeji, a veškeré moje veselí zase vezme rychle zasvé.

„Kdybys mi…," začne, ale nenechám ji větu dokončit.

„Udělal jsem to a udělal bych to znovu." Zadívám se jí do očí. „A znovu a znovu." Nejistě se kousne do rtu, a tak pokračuju. „Myslím to vážně, Summer. Ničeho nelituju a to poslední, co chci, je, aby ses trápila ještě mými volbami, ke všemu dalšímu, co už musíš řešit. Slíbila jsi, že to necháš plavat."

„To se snáz řekne než udělá, když jsi kvůli mně skoro přišel o práci," odpoví tiše. „A krucinál, pořád o ni ještě *můžeš* přijít."

„A co ty?" zeptám se. „Kolik rolí ti v posledním roce nabídli?"

Summer se podívá na oceán a neodpoví.

Zjemním hlas. „Neneseš odpovědnost za moje rozhodnutí, Sum. To je nesmysl a ty to víš. Budu v pohodě – a ty taky. Jenom musíme překonat tohle náročnější období. My oba. Pak budeme za vodou."

Sebejistě se na ni usměju. Doufám, že na mém úsměvu není vidět, jak je nucený. Summer se netváří přesvědčeně, ale nakonec přikývne na znamení, že se aspoň pokusí přijmout to, co jsem právě řekl. Uleví se mi, ale ulehčení se rychle rozplyne, když se vrátí k předchozímu tématu. Zničeně se opřu o polštáře.

„Pořád nechápu, proč jste museli do té soutěže zatáhnout Hawkea," řekne Summer a zastrčí si pramen vlasů za ucho. „Nemůžeš prostě jít s vítězem na večeři? Nebo udělat doslova cokoli jiného než několikadenní táboření?"

Hrudí se mi rozlije teplo, protože vím, proč se ptá, a cením si toho, že mě chce chránit. Byla u toho rozhovoru v talk show před

čtyřmi lety, seděla vedle mě na pohovce, když moderátor ukázal snímek, jak rybařím s rodiči. Tou dobou jsme se znali dva roky a Summer se stala něčím jako mou sestrou, takže už jsem jí svěřil víc, než co jsem toho dne prozradil milionům diváků – *mnohem* víc. A díky tomu teď ví naprosto *přesně*, proč pro mě bude tenhle zážitek tak obtížný.

„Hawke má dokonalou pověst, na rozdíl ode mě," odpovím a rychle pokračuju, aby se zase nezačala obviňovat. „Gabe a Valentina jsou přesvědčení, že když budu několik dní natáčet s ním a vítězem soutěže, studio mě bude vnímat v lepším světle, a to právě ve chvíli, kdy to potřebujeme."

„To se jim snadno řekne," zahučí Summer a na displeji je vidět, jak se mračí. „Sami nemusí čtyři dny šaškovat v *Honu na pačlověky*."

To mě rozesměje. „*Hon na pačlověky* se odehrával na Novém Zélandu. Hawke nás odveze do Austrálie."

V očích jí zasvítí zájem. „Do Austrálie? O tom ses nezmínil."

Zašklebím se. „Snažím se na to nemyslet."

„Austrálie je úžasná." Summer toužebně vzdychne. „Bude to mnohem lepší, než kdybys mrznul někde za polárním kruhem nebo se vařil na poušti v Africe."

V tom má pravdu. I tak ale namítnu: „Slyšel jsem, že v Austrálii tě všechno chce zabít."

Summer mávne rukou. „Přežití pro tebe nebude problém. Ve všem, co souvisí s táborničením a přírodou, jsi až neskutečně dobrý. Největší výzvou bude ten fanoušek nebo fanynka. A… však víš…" Odkašle si. „Ten zbytek."

Schválně si nevšímám jejích posledních slov. Natáhnu nohy, oblečené v džínách. „Řekl jsem ti, že během těch tří dnů od zveřejnění

přišlo přes deset milionů přihlášek? Ještě že se to dneska večer uzavře. Dělá se mi zle, když začnu přemýšlet, proč se přihlásilo tolik lidí."

Summer zacukají rty a opře se o zábradlí, které má za sebou. „Je ti jasné, že přinejmenším devět celých devět milionu z nich chce vyhrát, protože doufají, že se do nich beznadějně zamiluješ, ne?"

Ušklíbnu se. „A ta zbývající desetina milionu?"

Rty se jí roztáhnou do plnohodnotného šibalského úsměvu. „Ta doufá v něco míň romantického." Než stačím odpovědět – ne že bych věděl, co bych na to měl říct –, Summer zvážní. „Už jsi o tom mluvil s rodiči?" zeptá se.

„Jo," přikývnu. „Jsou z toho zhruba stejně nadšení jako ty." To je ještě zdrženlivé vyjádření. Ale taky vědí, kolik pro mě role Titana znamená a jak daleko jsem ochotný zajít, abych si ji udržel.

„A Maddox?" zeptá se Summer opatrně.

Sevřou se mi útroby. „Ten mi pořád nebere telefon."

„Jsou to tři měsíce," řekne Summer po chvilkovém zaváhání.

Nepotřebuju, aby mi to připomínala. „Víš, jak se staví k tomu, co se toho večera stalo."

Oba zmlkneme. Ani jeden z nás nepotřebuje – a *nechce* – mluvit o večeru, který vyústil v moje obvinění z řízení pod vlivem drog. A obzvlášť Maddox o tom nechce mluvit. Můj nejlepší kamarád mě odstřihl, a přestože chápu proč, pořád mě to mrzí.

Summer zasvítí z očí soucit, ale nechci slyšet, co se chystá říct, a tak honem spustím o něčem jiném. „Jakmile bude vyhlášen vítěz – myslím, že Gabe mluvil o zítřku –, odletím do Sydney, takže pochybuju, že budeme mít příležitost si ještě popovídat, než to celé skončí. Ale Hawkeův tým zatahal za nitky a zařadil tohle

naše malé dobrodružství do současného vysílacího rozpisu, takže aspoň budeš moct sledovat moje trápení jenom s minimálním zpožděním."

„Trápení je silné slovo – musíš si zachovat pozitivní přístup," řekne Summer, ale když zachytí můj skeptický pohled, rychle pokračuje. „Víš, kdy a kde tu vaši epizodu zveřejní?"

Oddrmolím jména streamovacích služeb, ale pokud jde o čas, musím zavrtět hlavou. „Záleží na tom, jak dobré mají střihače. Každopádně Gabe tvrdí, že kompletní epizodu chtějí vypustit zhruba den po tom, co skončíme. Měli jsme velkou kliku, že Hawke dluží Valentině laskavost a souhlasil, že všechno připraví mnohem rychleji než normálně, jinak bych to neměl šanci stihnout v termínu, který jsem dostal od studia."

„Na to teď nemysli," odpoví Summer konejšivě. „Všechno vychází, jak má, a všechno taky dopadne skvěle."

Povytáhnu obočí. „Já myslel, že jsem podle tebe blázen, když se pouštím do takového podniku."

Zazubí se. „Za tím si stojím. Ale taky doplním zásobu popcornu, protože zoufale potřebuju nějakou kvalitní zábavu – a ty, příteli, ji všem poskytneš. Čtyři dny v divočině pravděpodobně s šílenou stalkerskou fanynkou?" Zahihňá se. „Nemůžu se dočkat, až se na to budu dívat. Opakovaně."

Probodnu ji pohledem. „Jsi hrozná."

Její úsměv se ještě rozšíří. „Taky tě mám ráda, Zane. Zavolej mi, až se vrátíš do civilizace." Zamrká na mě a dodá: „A snaž se nezamilovat do té svojí stalkerky, jinak ti to nikdy nepřestanu předhazovat."

Pošle mi vzdušný polibek a ukončí spojení, takže už nevidí, jak nad jejími slovy obrátím oči v sloup.

Prohrábnu si vlasy a znovu se podívám na výhled za okny. Rychle se stmívá. Potřeboval bych se před večeří proběhnout, ale z náhlého popudu zkusím zavolat ještě jednomu člověku. Jak jsem čekal, po dvou zazvoněních je můj hovor přesměrován do hlasové schránky. Takhle to je během posledních tří měsíců pokaždé.

„*Nazdárek! Dovolali jste se Maddoxovi. Můžete mi nechat vzkaz.*"

Po pípnutí začnu automaticky mluvit, s koktáním a zajíkáním. „Ahoj, to jsem já, ehm, Zander. Jenom jsem… no, chtěl jsem ti říct, že letím zhruba na týden do zámoří. Nevím, jestli jsi zaznamenal tu mediální kampaň, ale Gabe mě přesvědčil k téhle soutěži, aby mi pomohl s…" Zarazím se – nehodlám se zmiňovat o problémech se svým veřejným obrazem, a už vůbec ne Maddoxovi.

„Poslouchej," pokračuju tišeji, „já to chápu. Ty víš, že jo. Ale, prosím… zavolej mi." Nasadím těžký kalibr. „Musím jet tábořit, Moxi. Na čtyři dny, s Rykonem Hawkem a nějakým fandou. A já prostě… po všem, co se stalo…" Odmlčím se a po rozechvělém nádechu chabě dopovím: „Prostě bych se cítil mnohem líp, kdybych si s tebou mohl ještě před odjezdem promluvit."

Ukončím spojení bez toho, abych se rozloučil. Je mi jasné, že Maddox nezavolá. Za poslední tři měsíce už jsem se naprosil až dost, ale nic ho nepřimělo, aby se mnou zase začal komunikovat, a kdykoliv jsem se ho pokusil navštívit osobně, buď mi zavřel dveře před nosem – poprvé –, nebo vůbec neotevřel – ve všech zbývajících případech.

Cítím, jak mi můj nejlepší kamarád chybí. Teď víc než kdy jindy.

Taky ale vím, že neexistuje nic, co bych ještě mohl udělat. Začne se mnou mluvit, až bude připravený. Jenom si přeju, aby si pospíšil a cítil se připravený co nejdřív.

Položím si dlaň na bolavé srdce a dopřeju si chvilku na truchlení, než se konečně zvednu na nohy. Zazvoní mi mobil a mně se s nadějí rozbuší srdce. Na displeji si ale nepřečtu Maddoxovo jméno.

Volá mi Gabe.

S obavami a zároveň s očekáváním hovor přijmu. Oba pocity se ještě mnohonásobně zvýší, když uslyším jeho hluboký hlas, jak říká:

„Vylosovali jsme vítěze. Jsi připravený na dobrodružství?“